

KARSAI FERENC (1928 – 2018)

Dr. Karsai Ferenc Budapesten született 1928. június 19-én, szülei Rákospalotán, virágkertészettel foglalkoztak. Az újpesti Könyves Kálmán Gimnáziumban folytatta középiskolai tanulmányait. Az érettségit követően érdeklődése a természettudományok felé vonzotta, és ezen belül az állatorvos-tudományt választotta. Egyetemi tanulmányait 1946 szeptemberében kezdte meg az akkori nevén Magyar Agrártudományi Egyetem Állatorvosi Karán, a háború után másodikként induló évfolyam hallgatójaként.

Mivel jó tanulmányi eredményekkel büszkélkedhetett, és különös érdeklődést mutatott a klinikai tárgyak iránt, harmadéves korában engedélyt kapott dr. Gyarmati Ernőtől az Állatorvosi belgyógyászati diagnosztika c. könyv szerzőjétől, hogy rendszeresen bejárhasson az általa vezetett rendelőintézetbe, és segédkezhessen a betegellátásban. A Belgyógyászati Tanszéken tanszéki demonstrátorként kezdte meg tevékenységét 1951-ben. Először a klinika nagyállatkórházában dolgozott, majd pedig - nagyon fiatalon – 24 évesen, tanársegédként megbízást kapott a tanszék kisállatkórházának vezetésére.

A következő tíz évre esett oktatói és tudományos munkájának megalapozása, ami az utóbbit illetően elsősorban a háziállatok májbetegségeinek tanulmányozását jelentette. Ennek eredményeként védte meg kandidátusi értekezését is 1961-ben, „Vizsgálatok egyes háziállatfajok májbetegségeinek kórhatározására” címmel. Egyetemi tanárrá 1979-ben nevezték ki, és ekkor már egy hazánkban új diszciplína, az állatorvosi kórélettan megalapozásának szentelte fő energiáit, amelyet 1974 és 1983 között oktatott. Ezen időszakban is, majd pedig nyugdíjba vonulásáig előadásokat tartott az „Állatorvosi belgyógyászat” c. tantárgy keretében. Kórélettani munkásságának mérföldkövét jelentette a szerkesztésében két kiadásban, 1974-ben és 1983-ban megjelent, jórészt általa írt „Állatorvosi kórélettan” c. könyv.

A Belgyógyászati Tanszék és Klinikát 1984 és 1991 között vezette. Ebben az időszakban a tanszék egészének fejlesztése és ezen belül a belgyógyászati oktatás korszerűsítésének feladatai kötötték le energiáinak jelentős részét. Az utóbbi törekvése először a belgyógyászati jegyzetekben öltött testet, majd az 1993-ban megjelent „Állatorvosi belgyógyászat” c. könyvben tükröződött még kifejezettebben, amely egységes műként foglalta magában a házi emlősállatok belgyógyászati kórképeit.

Életéből több mint fél évszázadot, 52 évet töltött el az Alma Mater falai között és ezen belül a Belgyógyászati Tanszék és Klinikán, amelyből 42 évet tett ki az 1993-ban bekövetkezett nyugdíjazásáig tartó időszak. Azt követően még 75 éves koráig rendszeresen és aktívan részt vett a tanszék munkájában, többek között az „Állatorvosi belgyógyászat” c. tantárgy előadójaként, és a mellette felnőtt, három oktatói generáció tevékenységét segítve. A nyugállományba vonulását követően is meglévő lankadatlan energiáit és szellemi frissességét jellemzi, hogy a részéről társszerkesztőként készített és részben általa is szerzőként jegyzett „Állatorvosi belgyógyászat c. könyv következő kiadása már jóval az aktív munkaviszonya után készült el és jelent meg, két kötetben magában foglalva az egyes állatfajcsoportok belgyógyászati betegségeit. Az első kötet, „A kutyák és a macskák betegségei” 1999-ben, a második kötet, „A lovak, a kérődzők és a sertések betegségei” pedig 2002-ben került ki a nyomdából.

Az említett hazai műveken kívül több német, magyar és egy angol nyelvű szakkönyv megírásában is közreműködött, évtizedeket felölelő kutatói munkásságának eredményeit pedig összesen 104 hazai és külföldi közleményben publikálta.

Számos szakmai közéleti funkciót is betöltött a szerteágazó tanszéki tevékenysége mellett. Így például egyetemünk kutatási rektorhelyetteseként dolgozott 1976 és 1984 között, és tagja volt a Monatshefte für Veterinärmedizin c. szaklap szerkesztőbizottságának. Hosszú időn át szerkesztőbizottsági tagja és egy évig főszerkesztője volt a Magyar Állatorvosok Lapjának.

Pályafutása során a következő szakmai kitüntetésekben részesült: Oscar Röhrer emlékérem (1983, Universität Leipzig), Friedrich Müsseseimer emlékérem (1992, Humboldt Universität, Berlin), Dr. Marek József emlékérem (1993, Állatorvos-tudományi Egyetem, Budapest), Klinikus Állatorvosok Társasága Emlékérem (1994, Budapest). Az Egyetemi Tanács professzor emeritus címmel tüntette ki 2004-ben, amelyre különösen büszke volt.

Élete utolsó éveiben az állapota már nem tette lehetővé, hogy felkeresse szeretett tanszékét, egykori második otthonát, azonban továbbra is élénken érdeklődött az ott történtek és a munkatársak élete, tevékenysége felől. A szintén állatorvossá vált Gábor fiának segítségével talán ez a munkahelyével és volt munkatársaival, köztük több barátjával ápolt bensőséges kapcsolat is hozzájárult ahhoz, hogy túljuthasson élete súlyos és nehéz korszakán, szeretett feleségének, Lilikének korai elvesztését követően.

Szakmaszeretete, töretlen aktivitása és világos, kritikus, de a megalapozott érvek előtt meghajló gondolkodásmódja példaértékű lehet az állatorvosnemzedékek számára. Mindemellett barátai

számára ismert volt a szépirodalom iránti kifejezett érdeklődése és nagyfokú műveltsége, kiemelkedő lexikális tudása is. Személyében hivatásunk egyik olyan „nagy öregét”, doyenjét veszítettük el 2018. november 27-én, aki életművével kiemelkedő módon szolgálta Egyetemünk és az egész hazai állatorvos-társadalom javát.

Budapest, 2019. november 03.

Dr. Vörös Károly